

Disipler eller proselytter?

«Hvor går skillet mellom glede og usunn stolthet over å ha vunnet et medlem, mellom omvendelse og proselyttisme?» spør John Gunnar Raen i sin artikkel om møtet mellom kristendom og islam i Kamerun. Han skriver om muslimer som av ivrige kristne tvinges til å bryte med sitt tidligere miljø, med det dobbelte resultat at vedkommende blir sosialt isolert og det muslimske fellesskap føler seg provosert. «Kunne han ha utviklet seg som kristen i stillhet i sitt miljø om han hadde møtt kristne og misjonærer med empati og større forståelse av islam?»

Svaret er ikke gitt, men mange misjonærer har av egen erfaring opplevd at pågående misjonsiver nok kan bringe nye mennesker til kirken, men det er ingen garanti for at dette i det lange løp gir vekst. Med vekst tenkes det her ikke bare på tallmessig vekst, men den fordypning av troen som gjør at nye disipler kan forholde seg til sin omverden med ydmykhet og frimodighet. Dette gjelder ikke minst i muslimske land, der overgang til kristen tro ikke bare er et trosskifte, men ofte betyr et radikalt brudd med familie og samfunn.

Jesus skilte mellom misjon og proselyttisme. Han sendte sine disipler ut for å forkynne budskapet, og visste at omvendelsen kunne føre til brudd og endog forfølgelse. Men dette var ingen pågående og aggressiv kampanje som tvang og lokket mennesker ut av deres sammenhenger. Han beskrev det selv som en bondes gjerning: misjon er å så og høste. Bonden tar vare på jorden, gir den næring og venter vekst, – her hjelper ingen tvang. Men én form for misjon forkastet han: den pågående misjonsiver som fikk noen av hans samtidige religiøse ledere til å dra «land og strand rundt for å vinne en eneste tilhenger», for deretter å gjøre dem til kopier av seg selv (Matt 23:15). Det greske ordet for tilhenger er proselytt, og Jesus hudflettet denne overivrige proselyttvirksomheten som lokket og tvang folk inn

i tilhengerskaren. Å drive misjon er å kalle mennesker til disipler, ikke å skape proselytter.

De to artiklene om islam og kristendom kan kanskje stimulere til videre refleksjon om hva det er å drive misjon i forhold til islam. Her skal bare nevnes ett anliggende som de to artiklene, utfra vidt forskjellige utgangspunkt, har felles: Kristendommen må ikke formidles på en måte som gir inntrykk av at den er en maktreligion.

Ut fra en analyse av kristologiske forestillinger i islam minner Oddbjørn Leirvik om at poenget i møte med islam ikke er å vise til den sterke Kristus, mirakelmannen som løser problemer – han kjenner muslimene fra sin egen tradisjon. Den virkelige utfordringen er å tegne bildet av Kristus som går inn i menneskets avmakt og nederlag. Denne Kristus må formidles gjennom forkynnelse og diakoni, noe som kan føre til et møte på et dypere plan: «Den Kristus vi trur på som kristne, er ein korsberar som inviterer oss ned under kvardagen sine overflater... Å få møte korsberaren saman på ein slik måte, det måtte vere det heilt store miraklet.»

Notto R. Thelle

Nye abonnenter til Norsk Tidsskrift for Misjon

Med dette nummeret går tidsskriftet inn i en ny fase, idet vi etter vel 20 år igjen står på egne ben, uavhengige av Universitetsforlaget. Det gir oss større økonomisk frihet, og selvsagt også større ansvar. Vi er optimistiske, men appellerer til våre lesere om å hjelpe oss til å få nye abonnenter. Årsabonnementet er redusert drastisk til kr 250,-, for studenter kr 150,-. Bruk eventuelt bestillingstalongen bakerst i tidsskriftet.

Notto R. Thelle